

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/5/2022
Identifikačné číslo spisu:	7001898308
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7001898308.4

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu Y. X. N., narodeného XX. B. XXXX, I., W. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Garančovským, Košice, Kukučínova 19, IČO: 35 547 731, proti žalovanej W. B. S., Q. C. J. XXX, správkyne konkurznej podstaty ASKO a.s., Košice, Hraničná 2, IČO: 31 651 747, zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Šatníkom, Humenné, Mierová 64/2, IČO: 42 083 061, o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty, eventuálne o zaplatenie 72 358,53 eura, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 17Cb/648/2001, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. februára 2022 č. k. 17Cb/648/2001-828, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 17. februára 2022 č. k. 17Cb/648/2001-828, **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom zo 17. februára 2022 č. k. 17Cb/648/2001-828, prvým výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 36 179,26 eura do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a tretím výrokom rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobou zo 6. júla 2001 doplnenou 15. marca 2013 sa žalobca domáhal, aby súd rozhodol, že žalovaná je povinná vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu ASKO a.s., so sídlom Hraničná 2, 042 63 Košice, IČO: 31 651 747 ním špecifikované hnutelné veci (49 ks) vo vlastníctve žalobcu. Svoju žalobu žalobca odôvodnil tým, že žalovaná ako správkyňa podstaty úpadcu ASKO a.s. zaradila predmetné veci do súpisu podstaty napriek tomu, že ich vlastníkom je žalobca. Uviedol, že vlastnícke právo k nim nadobudol v exekučnom konaní Ex-918/99 vedenom na exekútorskom úrade Y. I. B. ich prevzatím po neúspešných dražbách v súlade s ust. § 126 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o

zmene a doplnení ďalších zákonov v znení zákona č. 356/2003 Z. z. (ďalej len „EP“). Odovzdanie vecí sa uskutočnilo 23. marca 2001 v priestoroch ASKO a.s., pričom o tomto úkone bola spísaná zápisnica a následne bolo vydané rozhodnutie o prevzatí hnuiteľných vecí. Argumentoval, že na základe týchto úkonov sa stal vlastníkom hnuiteľných vecí uvedených v prílohe k rozhodnutiu o prevzatí hnuiteľných vecí č. k. Ex-918/99 Az, čo 23. marca 2001 oznámil aj spoločnosti ASKO a.s. Žalovaná mu ale listom z 5. apríla 2001 oznámila, že rozhodnutie o prevzatí hnuiteľných vecí nebolo do vyhlásenia konkurzu na ASKO a.s., tejto spoločnosti doručené, z ktorého dôvodu sa nestalo vykonateľným. Preto zaradila predmetné veci do súpisu podstaty ASKO a.s. Žalobca poukázal, na to že konkurzný súd ho na prieskumnom pojednávaní 11. júna 2001 vyzval, aby si svoje právo k označeným veciam uplatnil v určenej lehote žalobou.

3. Krajský súd v Košiciach uznesením z 19. januára 2022, č. k. 17Cb/648/2001-807 pripustil zmenu žaloby v zmysle návrhu žalobcu tak, že žalovaná je povinná vylúčiť z podstaty úpadcu ASKO a.s., predmetné hnuiteľné veci vo vlastníctve žalobcu zapísané v súpise podstaty, eventuálne žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 72 358,53 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Konajúci súd po prejednaní veci v poradí prvým rozsudkom zo 14. mája 2015 č. k. 17Cb/648/2001-224, žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Rozhodnutie o zamietnutí žaloby odôvodnil tým, že (i) žalobca v konaní nepredložil dôkazy o tom, že je výlučným vlastníkom hnuiteľných vecí uvedených v upresnenom návrhu na začatie konania. Nesprávnym postupom súdneho exekútora - vydaní rozporuplných rozhodnutí o exekvovaných hnuiteľných veciach, z ktorých nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru, aké hnuiteľné veci prevzal žalobca; (ii) hnuiteľné veci, ktoré sú predmetom vylučovacej žaloby, nie sú v návrhu na začatie konania označené tak, ako boli zapísané do konkurznej podstaty. Pri takomto označení vecí nie je ani možné zistiť, či sa jedná o totožné veci. O trovách konania rozhodol súd podľa § 151 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (procesný prepis účinný v čase rozhodovania) tak, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal, pretože žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaná náhradu trov konania nevyčísľala.

5. Na základe odvolania žalobcu bol rozsudok súdu prvej inštancie zo 14. mája 2015 č. k. 17Cb/648/2001-224 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2016 č. k. 5Obo/27/2015-243 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení dospel k záveru, že zo zápisnice o pojednávaní, ktoré sa konalo 16. apríla 2015 vyplýva, že žalobca k veci okrem iného uviedol, že v čase, keď sa stal vlastníkom strojov, dohodol sa s generálnym riaditeľom p. X., že stroje ostanú na pôvodnom mieste, aby mohla pokračovať výroba. Po vyhlásení konkurzu jednal so žalovanou presne v tom istom duchu, že stroje ponecháva vo výrobe, aby mohla výroba pokračovať, a že tieto stroje im prenajme, s čím žalovaná súhlasila a prevzala od neho protokolárne všetky stroje, ktoré mal vo vlastníctve. Následne na tomto pojednávaní právny zástupca žalobcu krátkou cestou predložil súdu zápis z 25. apríla 2001, obsahom ktorého je dohoda medzi žalobcom, ako odovzdávajúcim a žalovanou, ako preberajúcou, o odovzdaní vecí. V pripojenom zozname boli veci špecifikované, určený bol aj spôsob ich nadobudnutia žalobcom a to od súdneho exekútora Y. B. a podpísaný bol 25. apríla 2001 žalobcom a žalovanou. Ďalej predložil sprievodný list zo 17. mája 2001, v prílohe ktorého bol návrh nájomnej zmluvy, predmetom ktorej mal byť nájom predmetných hnuiteľných vecí, podpísaný žalobcom, ako prenajímateľom, žalovanou podpísaný nie je. Tieto dôkazy by podľa odvolacieho súdu nasvedčovali tvrdeniu žalobcu v odvolaní, ako aj v priebehu celého konania, že totožnosť vecí bola známa aj žalovanej a napokon aj súdnemu exekútorovi, od ktorého žalobca veci prevzal po neúspešnej opakovanej dražbe v súlade s §§ 125, 126 EP.

6. Po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom riadiac sa jeho právnym názorom krajský súd opätovne vec prejednal a v napadnutom rozhodnutí prioritne podrobne poukázal na exekučné konanie vedené na exekútorskom úrade W. I. B. pod sp. zn. Ex-918/99, Ex-919/99 a chronologický priebeh súvisiace s príslušnou dražbou hnuiteľných vecí; ďalej konajúci súd poukázal na konkurzné konanie úpadcu ASKO a.s. (žalovaného) vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6K/56/2001.

7. Po vykonanom dokazovaní krajský súd k aktívnej legitímácii žalobcu s poukazom na §§ 2, 3, 5, 125

ods. 5, 126 ods. 3, 128 ods. 1 EP uviedol, že žalobca sa domáhal vylúčenia vecí zo súpisu podstaty argumentujúc, že vlastnícke právo k nim nadobudol 23. marca 2001 ich prevzatím do 15 dní od upovedomenia o bezvýslednosti dražby za polovicu odhadnej ceny. Žalovaná dôvodila, že žalobca sa nestal ich vlastníkom ako tvrdí, nakoľko mala za to, že k účinnému prevzatiu vecí žalobcom nemohlo dôjsť, pretože neboli splnené zákonné podmienky podľa vtedy platného EP pre organizovanie prvej a následne opätovnej dražby. Záveru, že žalobca sa nemohol stať vlastníkom sporných vecí podľa žalovanej nebráni ani to, že ich mal nadobudnúť v rámci exekučného konania.

8. S poukazom na vyššie uvedené tvrdenia strán konajúci súd zdôraznil, že osoba, ktorá sa zúčastní dražby pri uskutočňovaní exekúcie predajom hnuteľných (aj nehnuteľných) vecí, musí mať istotu, že vydražením nadobudne vlastnícke právo k vydraženej veci. Rovnako to platí aj pri nadobudnutí vlastníckeho práva prevzatím veci oprávneným podľa § 126 ods. 3 EP, pretože predaj uskutočnený prevzatím má tie isté účinky ako predaj na dražbe (§ 126 ods. 3 veta tretia EP). Žalobca ako ten, kto nadobudol vlastnícke právo k hnuteľným veciam podľa § 126 ods. 3 EP po neúspešnej opätovnej dražbe nemal dôvod skúmať, či súdny exekútor pri príprave exekučnej dražby postupoval v súlade s EP. Tým, že žalobca ako oprávnený prevzal do 15 dní po upovedomení o bezvýslednosti dražby vecí, na ktoré sa nenašiel kupec ani pri opätovnej dražbe, nastala skutočnosť, s ktorou zákon spája prechod vlastníckeho práva k týmto veciam na oprávneného. S poukazom na uvedené dospel konajúci súd k záveru, že žalobca v exekučnom konaní nadobudol vlastnícke právo k veciam, ktorých vylúčenia z podstaty sa domáha a takto nadobudnuté vlastnícke právo nemôže byť dotknuté ani prípadnými vadami exekučného konania.

9. Krajský súd v Košiciach sa stotožnil so žalobcom, že v tomto konaní o vylúčenie vecí zo súpisu podstaty nie je oprávnený revidovať postup súdneho exekútora v exekučnom konaní z roku 1999, a to najmä s poukazom na už vyššie zmienenú požiadavku stability právnych vzťahov založených v exekučnom procese. Navyše, konajúci súd zdôraznil, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k hnuteľným veciam vo formalizovanom procese, ktorý uskutočňoval súdny exekútor ako orgán k tomu poverený.

10. K tvrdeniu žalovanej, že žalobcom vymáhaná pohľadávka bola v exekučnom konaní v celom rozsahu uspokojená už pred prevzatím hnuteľných vecí podľa § 126 ods. 3 EP krajský súd uviedol, že toto tvrdenie nezodpovedá záverom, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, a to s poukazom najmä na aktualizáciu vymáhaného nároku exekučného konania Ex-918/99 vystaveného súdnym exekútorom Y. I. B. 10. mája 2001 (č.l. 299 spisu) bolo žalobcovi v označenej exekučnej veci uhradených celovo 5 001 325,50 Sk, pričom z tejto sumy mu bola časť vo výške 1 089 936,50 Sk uhradená 23. marca 2001. Krajský súd dodal, že 21. mája 2001 si žalobca v súlade s § 20 ZKV prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu vedenému proti úpadcovi ASKO a.s. (č.l. 297-298 spisu), pričom pri určení jej výšky rovnako zohľadnil, že pôvodná výška pohľadávky bola 23. mája 2001 ponížená o sumu 1 089 936,50 Sk, ktorá predstavuje polovicu odhadnej ceny vecí, ktoré žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní prevzal podľa § 126 ods. 3 EP.

11. Ohľadom námietky žalovanej o nezameniteľnosti vecí vylučovanej z podstaty, krajský súd vykonaným dokazovaním mal za to, že veci zapísané žalovanou v prílohe č. 2 súpisu sú identifikované inventárnym číslom, názvom a vo vybraných prípadoch aj typom, nadobúdacou a zostatkovou hodnotou. Pokiaľ ide o ich označenie v petite žaloby, tak žalobca veci identifikoval navyše aj označením výrobcu, výrobným číslom a rokom výroby tak, ako je to uvedené v znaleckom posudku č. 9/2001 a 24/2001 zo 19. marca 2001 (č.l. 130 spisu, strany 36-47 znaleckého posudku). Je teda podľa krajského súdu nepochybné, že pokiaľ ide o identifikáciu vecí v petite žaloby, žalobca pri každej z vecí uvádza, pod akým inventárnym číslom, názvom, vo vybraných prípadoch aj typom je táto zapísaná v prílohe č. 2 súpisu.

12. Zároveň mal krajský súd vykonaným dokazovaním preukázané, že veci, ktorých vylúčenia zo súpisu podstaty sa žalobca domáha, boli speňažené v konkurznom konaní ich predajom. Konajúci súd mal ďalej za to, že žalovaná si musela byť vedomá toho, že ich zaradenie do súpisu je sporné a je predmetom tohto

súdneho sporu, nakoľko žaloba o vylúčenie vecí zo súpisu jej bola doručená na vyjadrenie 26. novembra 2001 (doručenka na č.l. 21 spisu) a k žalobe sa vyjadrila 6. decembra 2001 (č.l. 24 spisu). Skutočnosť, že tieto veci boli predané v rámci speňažovania podstaty vyplýva jednak z opatrenia konkurzného súdu z 24. júla 2003 č. k. 6K 56/01-192 (č.l. 795 spisu), ako aj z výpovede žalovanej na pojednávaní 20. septembra 2021 (zápisnica na č.l. 756-757 spisu), kde uviedla, že veci, ktorých vylúčenia z podstaty sa žalobca domáha, boli odpredané v rámci konkurzného konania.

13. V súvislosti s právnou kvalifikáciou nároku žalobcu krajský súd uviedol, že po tom, ako žalovaná na pojednávaní 20. septembra 2021 uviedla, že veci, ktorých vylúčenia z podstaty sa žalobca domáha, boli odpredané v rámci konkurzného konania, žalobca zmenil žalobu tak, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu peňažnú náhradu za nich vo výške 72 358,53 eura, ktorá bola stanovená znaleckým posudkom č. 9/2001 a č. 24/2001 z 19. marca 2001. Zmenu žaloby krajský súd pripustil uznesením zo 19. januára 2022 sp. zn. 17Cb/648/2001. V tejto súvislosti konajúci súd na námietku vznesenú žalovanou zdôraznil, že žalobca si relutárnu náhradu v konaní neuplatnil ako „nový“, resp. „iný nárok“. Krajský súd dodal, že žalobca si voči žalovanej v konaní uplatnil len jeden nárok, v súvislosti s ktorým žiadal zaviazat' žalovanú na jeden druh plnenia (povinnosť vylúčiť veci zo súpisu).

14. Zároveň konajúci súd dodal, že aj v prípade, ak by aj právo na peňažnú náhradu premlčané bolo (čo nie je, viď. odsek 54. napadnutého rozsudku), bola by žalovanou vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Podľa § 3 OZ, výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Za stavu, keď žalovaná v konaní o vylúčenie vecí zo súpisu zamlčala až do septembra roku 2021 (t.j. osemnásť rokov), že veci, ktorých vylúčenia sa žalobca domáha boli predané v rámci speňažovania podstaty, na jej námietku premlčania pokiaľ ide o relutárnu náhradu nie je možné podľa krajského súdu hľadiť inak, ako na prostriedok umožňujúci poškodiť žalobcu, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného zákonnou úpravou vylúčenia vecí zo súpisu by zostalo vedľajšie. Takéto konanie žalovanej vykazuje podľa krajského súdu znaky priameho úmyslu poškodiť žalobcu a je výrazom zneužitia práva na jeho úkor.

15. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že mal vykonaným dokazovaním preukázané, že uloženie povinnosti žalovanej vylúčiť sporné veci zo súpisu nie je možné, pretože tieto veci boli už predané, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi relutárnu náhradu vo výške 36 179,26 eura, ktorá zodpovedá sume, za akú tieto veci žalobca nadobudol do svojho vlastníctva podľa § 126 ods. 3 EP (t.j. sume, o akú sa zmenšil majetok žalobcu v dôsledku ich predaja) a v prevyšujúcej časti relutárnej náhrady žalobu zamietol. Takéto riešenie považoval krajský súd zároveň za súladné aj s požiadavkou rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. A vzhľadom k tomu, že krajský súd dospel k záveru o existencii okolností opodstatňujúcich petit v jeho druhej eventualite, rozhodol podľa nej a prvý petit návrhu zamietol. Druhým (eventuálnym) petitom sa zaoberal a rozhodoval o ňom až po tom, keď bola vykonaným dokazovaním preukázaná materiálna nevykonateľnosť petitu prvého.

16. Výrok o náhrade trov konania sa zakladá podľa § 255 ods. 2 CSP.

17. Proti uvedenému rozsudku sa v zákonom stanovenej lehote odvolala prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaná, ktorá svoje odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) CSP s návrhom, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla a žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania. Prípadne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. Žalovaná (ďalej aj „odvolateľka“) v rámci odvolania opakovane uviedla, že žalobca nie je v tomto spore aktívne vecne legitimovaný a veci, vylúčenia ktorých sa žalobca domáha nie sú nezameniteľne identifikované s tým, že krajský súd nemal pripustiť zmenu žalobného návrhu.

19. V odvolaní odvolateľka zdôraznila, že ak by vlastnícke právo k hnutelným veciam, ktorých vylúčenia z konkurznej podstaty sa žalobca v tomto konaní domáha, malo byť žalobcom nadobudnuté v exekučnom konaní podľa § 126 ods. 3 EP, žalovaná túto skutočnosť opätovne namieta.

20. Žalovaná dodala, že tak, ako to už uviedla vo svojom vyjadrení zo 16. februára 2022, už zo samotného rozhodnutia o prevzatí hnutelných vecí z 23. marca 2001 vydaného súdnym exekútorom Y. I. B. vyplýva, že na prevzatie vecí podľa ust. § 126 ods. 3 EP žalobcom ako oprávneným nemohli byť splnené zákonné podmienky. Totiž, k účinnému prevzatiu hnutelných vecí žalobcom, ktoré sa malo uskutočniť 23. marca 2001, v žiadnom prípade nemohlo dôjsť, pretože v priebehu štyroch dní nebolo možné pri splnení všetkých zákonných podmienok podľa vtedy platného znenia EP zorganizovať a zrealizovať prvú a následne aj opätovnú dražbu, pri ktorých muselo byť konštatované, že sa nenašiel kupec, a preto došlo k ich bezvýslednosti, o ktorej malo byť súdnym exekútorom tak, ako to predpokladá ust. § 126 ods. 3 vtedy platného EP vydané Upovedomenie. Vývodu záveru o tom, že žalobca sa nemohol stať vlastníkom predmetných hnutelných vecí nebráni podľa žalovanej ani skutočnosť, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva malo dôjsť v rámci príslušného exekučného konania.

21. Otázku týkajúcu sa toho, či žalobca nadobudol, resp. nenadobudol vlastnícke právo k hnutelným veciam, ktorých vylúčenia z konkurznej podstaty sa žalobca v tomto konaní domáha, podľa názoru žalovanej mohol v tomto konaní posúdiť aj súd prvej inštancie a to v súlade s ust. § 194 ods. 1 CSP s tým, že rozhodnutím súdneho exekútora Y. I. B. o prevzatí hnutelných vecí z 23. marca 2001 nemôže byť v tomto konaní viazaný, keďže nejde o rozhodnutie uvedené v ust. § 193 CSP.

22. Žalovaná taktiež uviedla, že rozhodujúce skutočnosti a dôkazy na preukázanie toho, že žalobcom vymáhaná pohľadávka v exekučnom konaní č. EX-918/99 bola už v celom rozsahu uspokojená pred prevzatím hnutelných vecí podľa § 126 ods. 3 EP, boli uvedené v jej Vyjadrení k predvolaniu na pojednávanie z 24. júna 2021, ktoré sa nachádza v súdnom spise, a na obsah ktorého opätovne aj v odvolaní v podrobnostiach odkazuje.

23. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaná naďalej namieta existenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, v dôsledku čoho nedošlo k splneniu procesných podmienok (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP).

24. Žalovaná ďalej uviedla, že ak súd prvej inštancie ustálil, že veci, ktorých vylúčenia z konkurznej podstaty sa žalobca domáha, boli zapísané do súpisu podstaty úpadcu riadnym spôsobom, došlo tým k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP a to z toho dôvodu, že aj súd prvej inštancie pripúšťa, že „typ“ takýchto hnutelných vecí uvedený v prílohe rozhodnutia súdneho exekútora Y. I. B. č. EX 918/99-82 z 23. marca 2001 je totožný s typom podľa zápisu hnutelných vecí v prílohe č. 2 Súpisu len „vo vybraných prípadoch“.

25. Odvolateľka zároveň namietla to, že vzhľadom na charakter predmetného konania v danom prípade neboli ani splnené podmienky na pripustenie takej zmeny žaloby, akú žalobca navrhoval vo svojom návrhu na zmenu žaloby zo 13. januára 2022. Tzv. eventuálny petit totiž podľa žalovanej prichádza do úvahy výlučne v konaniach, ktorých predmetom je akékoľvek plnenie, čo vyplýva aj z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4Cdo/113/2010; 3Cdo/347/2009).

26. Z vyššie uvedených rozhodnutí podľa žalovanej vyplýva, že o eventuálny petit ide v prípade, ak navrhovateľ žiada zaviazat' odporcu na jeden druh plnenia a len ak objektívne nebude možné vyhovieť prvému petitu, žiada ho zaviazat' „in eventum“ na iné plnenie. Predmetom tohto konania však nie je nárok na plnenie, keďže tzv. vylučovacia žaloba (nie žaloba na plnenie), ktorá má charakter určovacej žaloby podľa ust. § 137 písm. d) CSP, z ktorého dôvodu podľa odvolateľky nie je ani možné konať o žalobe s navrhovaným eventuálnym petitom, nakoľko výsledky doterajšieho konania, ktorého predmetom nebola žaloba na plnenie, nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, ktorou sa požadovalo vyhovenie tzv. eventuálnemu petitu. Týmto podľa žalovanej v konaní došlo k vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím zároveň došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 2 CSP v spojení s § 365 ods. 1 písm. a) a d) CSP.

27. V ostatnej časti odvolania žalovaná uviedla, že závažné pochybenie súdu prvej inštancie pri vydaní napadnutého rozsudku, a to tak vecnej, ako aj procesnej povahy, vidí žalovaná aj v tom, že napadnutý

rozsudok by vo svojom výroku bol nesprávny aj za predpokladu prípustnosti konania o žalobcom navrhovanej zmene žaloby, t.j. o žalobcom navrhovanom eventuálnom petite. V tejto súvislosti dodala, že predaj predmetných hnuteľných vecí v rámci speňažovania podstaty vôbec nevyplýva z opatrenia konkurzného súdu z 24. júla 2003, č. k. 6K/56/01-192, keďže v znaleckých posudkoch č. 30/62/2002, 31/01/2002, 31/02/2002 a 31/03/2002, uvedených v bode B STROJE, PRÍSTROJE, ZARIADENIA, DOPR. PROSTRIEDKY citovaného opatrenia sa ani jedna z predmetných hnuteľných vecí nenachádza, z čoho sa dá vyvodiť, že nemohli byť predmetom speňažovania podľa opatrenia konkurzného súdu.

28. Dôkazom o predaji hnuteľných vecí, ktorých vylúčenia z konkurznej podstaty sa žalobca domáha, nemôže byť podľa žalovanej ani obsah jej výpovede na pojednávaní 20. septembra 2021, keďže túto výpoveď možno označiť za čiastočne zmätočnú, nakoľko samotné všeobecné konštatovanie žalovanej o nejakej udalosti, ktorá sa mala stať pred takmer dvadsiatimi rokmi, nemožno bez ďalšieho overenia, resp. zistenia (napr. z obsahu priloženého konkurzného spisu) považovať za dôkaz o predaji hnuteľných vecí.

29. Žalovaná tiež poukázala aj na ďalšie závažné pochybenie súdu prvej inštancie pri vydaní napadnutého rozsudku a to na to, že vo výroku napadnutého rozsudku chýba jeho časť, v ktorej bol súd prvej inštancie povinný zamietnuť tzv. primárny petit. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie II. výkonom napadnutého rozsudku, v ktorom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, rozhodol len o zamietnutí prevyšujúcej časti tzv. relutárnej náhrady, čo aj výslovne uviedol v bode 59. odôvodnenia napadnutého rozsudku. V napadnutom rozsudku však nerozhodol o zamietnutí celého, tzv. primárneho nároku podľa eventuálneho petitu, t.j. o zamietnutí nároku na vylúčenie hnuteľných vecí z konkurznej podstaty a to aj napriek tomu, že v bode 59. odôvodnenia napadnutého rozsudku výslovne uviedol, že „prvý petit návrhu zamietol“. Aj v dôsledku uvedených pochybení súdu prvej inštancie sú podľa odvolateľky naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a) a f) CSP.

30. Odvolateľka ďalej v odvolaní uviedla, že aj posúdenie ňou vznesenej námietky premlčania súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku pokladá žalovaná za absolútne nesprávne. Žalovaná uvádza, že právna kvalifikácia, resp. právny titul „peňažná náhrada pre prípad nemožnosti vylúčenia vecí“ nemá akúkoľvek oporu v právnych predpisoch platných na území SR a teda podľa názoru žalovanej takáto právna kvalifikácia, resp. právny titul ani nemôže existovať. Požiadavka na peňažné plnenie ani v týchto a im podobných prípadoch však podľa žalovanej neprestáva mať charakter nároku na náhradu škody, ktorý sa premlčuje podľa § 106 OZ. Keďže proti takémuto nároku žalobcu na peňažnú náhradu žalovaná včas vzniesla námietku premlčania, žalovaná má za to, že nemožno už takto premlčané právo žalobcovi priznať, pretože toto právo na peňažnú náhradu sa žalobcovi premlčalo tak v subjektívnej dvojročnej lehote podľa ust. § 106 ods. 1 OZ, ale najmä k jeho premlčaniu došlo v desaťročnej objektívnej premlčacej lehote podľa ust. § 106 ods. 2 OZ.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preto podľa žalovanej vylúčené považovať vznesenie námietky premlčania žalovanou za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Vo vyššie uvedenom pochybení súdu prvej inštancie žalovaná vidí naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP

32. Súd prvej inštancie napokon podľa žalovanej pri vydaní napadnutého rozsudku nepostupoval v súlade ani s ust. § 220 ods. 2 CSP, keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku chýba jasné a výstižné vysvetlenie toho, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie. Najmä však z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ktoré dôkazy súd prvej inštancie vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. V odôvodnení napadnutého rozsudku podľa žalovanej chýba akákoľvek zmienka o tom, prečo súd prvej inštancie nevykonal ním nariadený dôkaz vo forme znaleckého posudku v zmysle uznesenia z 18. mája 2017 č.k. 17Cb/648/2001-268. Týmto postupom súdu prvej inštancie došlo podľa názoru žalovanej k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a e) CSP.

33. Žalovaná podaním zo 14. apríla 2022 (č.l. 863 spisu) doplnila odvolanie s odôvodnením, že disponuje dôkaznými prostriedkami kúpnych zmlúv a hotovostných platieb od súdneho exekútora, v zmysle ktorých bol dlh vyplatený v plnom rozsahu. Žalovaná uviedla, že v aktualizácii vymáhaného nároku

súdneho exekútora sú zahrnuté iba dve zmluvy na sumu 1 224 960,- Sk pod číslom V 795/2000 a na sumu 612 920,- Sk pod číslom V 1792/2000. Kúpna zmluva pod číslom V 1791/2000 z 24. augusta 2000 na sumu 1 083 210,- Sk pritom nie je zahrnutá v aktualizácii súdneho exekútora. Táto skutočnosť je podľa žalovanej dôkazom toho, že ASKO a.s. v konkurze nie je dlžníkom tak, ako je uvedené v žalobe vedenej pod sp. zn. 17Cb/648/2001 v hodnote 1 089 936,50 Sk. Táto skutočnosť má byť dôkazom toho, že žiaden dlh voči správcovi konkurznej podstaty neexistuje, nakoľko k jeho vyrovnaní došlo ešte pred vyhlásením konkurzu.

34. K odvolaniu žalovanej sa písomne dňa 16. mája 2022 vyjadril žalobca, ktorý skonštatoval, že odvolanie podané žalovanou považuje za neopodstatnené. Súd prvej inštancie správne rozhodol, ak vyhovel (aj keď len čiastočne) eventuálnemu petitu žaloby (výrok I. rozsudku). Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie a pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkového stavu spoľahlivo zisteného z dôkazov vykonaných v konaní - najmä z obsahu listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise a z výpovedí strán sporu. Žalobca pritom plne poukázal na svoju argumentáciu a výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie všetky vykonané dôkazy správne vyhodnotil a vec správne právne posúdil, a to vrátane otázky aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ako i vlastníctva predmetných hnutelných vecí, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku sa dôsledne vysporiadal so skutkovou i právnou argumentáciou sporových strán.

35. Pokiaľ žalovaná v odvolaní poukazuje na ustanovenie § 194 ods. 1 CSP, tento odkaz je podľa žalobcu nesprávny. V danom prípade už totiž o otázke nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcom bolo rozhodnuté a teda do úvahy môže pripadať jedine použitie ustanovenia § 194 ods. 2 CSP. Žalovaná taktiež opätovne namieta, že pohľadávka žalobcu vymáhaná v exekučnom konaní č. EX-918/99 bola v celom rozsahu uspokojená už pred prevzatím hnutelných vecí podľa § 126 ods. 3 EP. Toto tvrdenie žalovanej nie je podľa žalobcu pravdivé a žalovaná ho v konaní pred súdom prvej inštancie nijakým spôsobom neprekázala.

36. Žalobca ďalej zdôraznil, že neexistuje právna norma ani súdne rozhodnutie, ktoré by vylučovali prípustnosť peňažnej náhrady v konaní o vylučovacej žalobe. Práve naopak, žalobca v tejto súvislosti poukázal na článok IV. základných princípov Civilného sporového poriadku s dôrazom na rozumné usporiadanie vzťahov medzi sporovými stranami. Nie je preto pravdivé ani správne tvrdenie žalovanej, že „vzhľadom na charakter predmetného konania v danom prípade neboli ani splnené podmienky na pripustenie takej zmeny žaloby, akú žalobca navrhoval vo svojom návrhu na zmenu žaloby z 13. januára 2022“. Zároveň je potrebné podľa žalobcu prihliadnuť na okolnosť, že najmä v dôsledku protiprávneho konania žalovanej došlo v priebehu konkurzu k speňaženiu predmetných hnutelných vecí, a to aj napriek tomu, že žalobca svoje právo včas uplatnil na súde podaním vylučovacej žaloby.

37. Žalobca taktiež zdôraznil, že pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní (č.l. 7-8) v podstate tvrdí, že v konaní nebola „spoľahlivo zistená“ skutočnosť, že predmetné hnutelné veci „mali byť speňažené v konkurznom konaní ich predajom“, toto žalobca považuje za hrubé zavádzanie súdu. Dodal, že žalovaná najprv opakovane tvrdila, že predmetné hnutelné veci sú zapísané v súpise konkurznej podstaty. Potom svoju výpoveď zmenila a opakovane tvrdila (rovnako aj jej právny zástupca), že predmetné hnutelné veci nie sú zapísané v súpise konkurznej podstaty. Na vysvetlenie tohto rozporu na pojednávaní 20. septembra 2021 uviedla, že predmetné hnutelné veci predala, pričom poukázala aj na okolnosti tohto predaja.

38. Čo sa týka posúdenia vznesenej námietky premlčania žalovanou, žalobca sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Nejedná sa podľa neho o žiadne „ďalšie závažné pochybenie súdu“, ako to tvrdí žalovaná. Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní uvádza, že žalobca bol členom veriteľského výboru úpadcu, toto tvrdenie nie je pravdivé.

39. Žalobca vo svojom vyjadrení zo 16. júna 2022 (č.l. 891 spisu) k doplneniu odvolania žalovanej uviedol, že toto bolo podané po odvolacej lehote, je nezrozumiteľné. V doplnení uvádzané skutkové tvrdenia nemajú podľa žalobcu s prejednávanou vecou nijaký súvis a nevyplývajú z nich záver, že by dlh

úpadcu voči žalobcovi bol „vyrovnaný“ ešte pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu, ktoré tvrdenie žalobca zároveň dôrazne poprel.

40. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 17. februára 2022 č. k. 17Cb/648/2001-828, v napadnutej časti v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

41. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej (č.l. 893 spisu) uviedla, že vyjadrenie žalobcu neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybnili žalovanou uvedený odvolací dôvod týkajúci sa nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto konaní. Ak žalobca žalovanej vytýka, že vo svojom odvolaní neuviedla, ktorá zákonná podmienka na prevzatie veci podľa § 126 ods. 3 Exekučného poriadku nebola splnená, žalovaná vo svojom vyjadrení poukázala na skutočnosti uvedené na str. 3 jej odvolania a to najmä na to, že v časovom období od 19. marca 2001 do 23. marca 2001 nebolo možné riadnym spôsobom oznámiť termín dražby povinnému a oprávnenému, zverejniť termín dražby, súpis vecí a miesto konania dražby na úradnej tabuli exekútorského úradu a zároveň ich aj oznámiť Obvodnému úradu, v ktorého obvode sa mala dražba konať a Obvodnému úradu, v obvode ktorého má povinný bydlisko. Žalovaná naďalej trvá na tom, že žalobca sa nemohol stať vlastníkom predmetných hnuťelných vecí a to aj napriek skutočnosti, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva malo dôjsť v rámci príslušného exekučného konania a to z dôvodov uvedených na str. 3 jej odvolania, keďže z vyjadrenia žalobcu nevyplyvajú žiadne skutočnosti na spochybnenie takéhoto odvolacieho dôvodu žalovanej.

42. K rozporu medzi označením hnuťelných vecí, vylúčenia ktorých sa žalobca v tomto spore domáha vo svojej žalobe a označením týchto vecí v súpise konkurznej podstaty úpadcu žalovaná dodala, že pochybnosti o identite predmetných hnuťelných vecí riadnym spôsobom zdôvodnila na str. 4 svojho odvolania, kde okrem iného poukázala aj na to, že takéto pochybnosti vyplynuli priamo aj z tvrdenia súdu prvej inštancie uvedeného v bode 19. a 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie pripúšťa, že „typ“ takýchto hnuťelných vecí uvedený v prílohe Rozhodnutia súdneho exekútora Y. I. B. č. EX 918/99-82 z 23. marca 2001 je totožný s typom podľa zápisu hnuťelných vecí v prílohe č. 2 Súpisu len „vo vybraných prípadoch“.

43. V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa eventuálneho petitu žalovaná uviedla, že žalobca vo svojom vyjadrení svoje tvrdenie o vylučovacej žalobe, ktorá by mala byť podľa neho tzv. „skrytou reivindikačnou žalobou“ síce opiera o „odbornú literatúru a teóriu práva“, avšak bez toho, aby ním naznačené zdroje akýmkoľvek spôsobom bližšie špecifikoval. Vzhľadom na to je poukázanie žalobcu na čl. IV Základných princípov CSP, podľa žalovanej celkom irelevantné.

44. Žalovaná v podanom vyjadrení zároveň zotrvala na tom odvolacom dôvode, že ak by výrok o zamietnutí tzv. primárneho petitu mal byť súčasťou výroku II. Rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcom rozsahu, nesporne by sa táto skutočnosť náležitým spôsobom premietla aj do jeho odôvodnenia, čo v danom prípade podľa jej názoru absentuje. Podľa názoru odvolateľky v konaní, v ktorom sa má rozhodovať o niekoľkých samostatných nárokoch, z ktorých jeden má určovací, resp. vylučovací charakter a ďalší má charakter nároku na peňažné plnenie, nie je možné zamietnutie určovacieho, resp. vylučovacieho petitu subsumovať do výroku, v ktorom sa rozhoduje o zamietnutí prevyšujúcej časti požadovaného peňažného plnenia.

45. Záverom svojho vyjadrenia žalovaná uviedla, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP nepristúpil k jasnému a výstižnému vysvetleniu toho, prečo dôkaz formou znaleckého dokazovania nepokladal za potrebné vykonať.

46. Žalovaná ďalej k vyjadreniu žalobcu zo 16. júna 2022 (č.l. 898 spisu) uviedla, že posledným dňom na podanie odvolania bol 18. apríl 2022, čím bol jej dodatok k odvolaniu podaný včas. Zároveň odvolateľka dodala, že jej odvolací dôvod týkajúci sa splnenia dlhu úpadcu voči žalobcovi ešte pred

vyhlásením konkurzu bol obsiahnutý aj v odvolaní v bode II, teda nejde o taký odvolací dôvod, ktorý by mal byť doplnený až po uplynutí lehoty na podanie odvolania.

47. V podaní označenom ako odvolacia duplika z 20. júla 2022 (č.l. 900 spisu) žalobca zotrval na svojich skorších písomných vyjadreniach s tým, že naďalej považuje odvolanie žalovanej za neopodstatnené.

48. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj ako „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), vo veci samej oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 CSP), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

49. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

50. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

51. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti napadnutého výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým konajúci súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 36 179,26 eura do troch dní odo právoplatnosti rozsudku; výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; III. výroku, ktorým konajúci súd rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

52. Napadnutému rozhodnutiu odvolateľka vytýka vecnú nesprávnosť z hľadiska odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) CSP s dôrazom na opakovane uvádzaný nesúhlas s vyhodnotením aktívnej vecnej legitímácie žalobcu; nedostatočného označenia hnutelných vecí, ktorých sa má vylúčenie týkať; nesprávny postup súdu pri zmene žalobného návrhu z vydania vecí na zaplatenie ich peňažnej náhrady (a tým spojeného premlčania žalovaného nároku), ako aj nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kedy v napadnutom rozhodnutí nie sú uvedené všetky vykonané dôkazy (napr. znalecký posudok z 18. mája 2017).

53. Ohľadom opakovane uvádzanej odvolacej námietky nesprávneho vyhodnotenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolací súd uvádza, že konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený za účinnosti zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení zmien a doplnkov (ďalej aj „ZKV“), v súlade s ust. § 206 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“), konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ako aj na právne vzťahy s nimi súvisiace sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov.

54. Podľa § 19 ods. 1 ZKV, ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie vecí do súpisu.

55. Podľa § 19 ods. 2 ZKV súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnenne.

56. Jednou zo základných úloh správcu konkurznej podstaty patrí súpis podstaty (§ 18 ZKV) a v prípade, ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o

nárokoch uplatnených inými osobami, alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie vecí do súpisu. Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz.

57. Žaloba (ktorá smeruje proti správcovi) na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty, do ktorej ju správca nesprávne zapísal (vylučovacia žaloba) je svojou povahou obdobne ako žaloba vo výkone rozhodnutia procesnou žalobou a nie hmotnoprávnou žalobou. Predpokladá vyhlásenie konkurzu a jeho trvanie a spravuje sa procesnými predpismi. Procesný nárok na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty teda nemôže vzniknúť skôr, než ako je vyhlásený konkurz a zaniká, len čo sa konkurzné konanie skončilo a konkurz bol zrušený.

58. Žalobca sa v dôsledku toho vylučovacou žalobou domáha rozhodnutia o priznaní práva vyplývajúceho z procesných predpisov. O práve založenom predpismi hmotného práva, ktoré zostávajú iba právnym dôvodom žaloby, sa súd preto vyjadruje ako o predbežnej otázke v odôvodnení svojho rozhodnutia, aj to len za predpokladu, že má pre rozhodnutie sporu právny význam. Účelom vylučovacej žaloby je dosiahnuť vylúčenie určitého majetku zo súpisu a predísť jeho speňaženiu; takýto výsledok nemožno dosiahnuť prostredníctvom určovacej žaloby, nakoľko zahrnutím majetku do konkurznej podstaty sa nemení skutočný vlastník tohto majetku, nech ním bol úpadca alebo iná osoba. V konkurznej podstate sa vec zadržiava správcovi nie na základe predpisov hmotného práva, ale na základe príslušných procesných predpisov.

59. Odvolací súd preto skúmal postup súdu prvej inštancie pri riešení predbežnej otázky, a to nadobudnutia vlastníckeho práva k hnutelným veciam podľa hmotného práva - OZ v spojení s EP, nakoľko išlo o právo nadobudnuté v dražbe v zmysle ust. § 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a ust. § 126 ods. 3 EP.

60. Podľa § 132 ods. 1 OZ, vlastníctvo vecí možno nadobudnúť kúpnu, darovacou, alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

61. Podľa § 126 ods. 3 EP, veci, na ktoré sa nenájde kupec ani pri opätovnej dražbe, môže oprávnený prevziať do 15 dní po upovedomení o bezvýslednosti dražby za polovicu odhadenej ceny. Medzi niekoľkými oprávnenými, ktorí sú ochotní veci prevziať, rozhoduje poradie (§ 128 ods. 1 EP). Predaj uskutočnený prevzatím má tie isté účinky ako predaj na dražbe. Ak oprávnený tieto veci neprevzme v ustanovenej lehote a ani povinný nereaguje na výzvu exekútora na prevzatie vecí, exekútor veci predá za najvyššiu ponúknutú cenu. Takto uskutočnený predaj má tie isté účinky, ako predaj na dražbe.

62. V tejto súvislosti sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so závermi a zisteniami konajúceho súdu, že žalobca nadobudol vlastníctvo k hnutelným veciam po neúspešnej opakovanej dražbe a tým, že prevzal hnutelné veci do 15 dní od upovedomení o bezvýslednosti dražby, nastala skutočnosť, s ktorou zákon spája prechod vlastníckeho práva k týmto veciam na oprávneného. Odvolací súd dodáva, že ide o tzv. originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k hnutelným veciam s konštitutívnymi účinkami podľa § 132 OZ, vykonaný na to príslušným verejným orgánom, ktorý nie je možné revidovať v prebiehajúcom konaní o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty.

63. Preto, ak žalobca v konaní tvrdil, že zapísaniu majetku špecifikovaného v petite žaloby do súpisu majetku úpadcu bráni jeho vlastnícke právo k tomuto majetku, ktoré nadobudol na základe postupu predpokladaného zákonom v zmysle § 126 EP, je zrejmé, že žalobca preukázal dostatočne hodnoverne vlastnícke právo k majetku, ktorý bol zapísaný do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu a je nepochybné, že vlastnícke právo úpadcu k majetku, ku ktorému si žalobca uplatnil vlastnícke právo zaniklo po neúspešnej opakovanej exekučnej dražbe a to tým, že žalobca prevzal tieto hnutelné veci do 15 dní od upovedomenia o bezvýslednosti dražby, z ktorého dôvodu nie je daný dôvod pre zápis tohto majetku do súpisu podstaty.

64. Odvolací súd konštatuje, že v konaní bolo vykonaným dokazovaním s dostatočnou istotou a hodnoverne preukázané tvrdenie žalobcu o jeho vlastníckom práve k spornému hnuteľnému majetku. Tvrdenia žalovanej a jej spochybňovanie vlastníckeho práva žalobcu tak zostali nepreukázané a z uvedeného dôvodu žalovaná neuniesla dôkazne bremeno, ktoré ju v danom konaní zaťažovalo, aby bola procesne úspešná. Žaloba teda bola podaná dôvodne a žalobcovi patrí vlastnícke právo k hnuteľnému majetku zapísanému do súpisu. Ak dospel k týmto záverom súd prvej inštancie, jeho rozhodnutie je vecne správne a vyhodnotenie aktívnej legitímácie žalobcu k hnuteľným veciam, vydania ktorých sa v tomto konaní domáha je rovnako právne podložené.

65. Ohľadom ďalšej odvolacej námietky žalovanej o nejednoznačnosti hnuteľných vecí, vydania ktorých sa žalobca v konaní domáha odvolací súd zdôrazňuje, že tieto boli špecifikované v prílohe č. 2 súpisu inventárnym číslom, názvom a aj typom, nadobúdacou a zostatkovou hodnotou s tým, že v petite žaloby boli spresnené aj označením výrobcu, výrobným číslom a rokom výroby v zmysle znaleckého posudku tvoriaceho súčasť spisu (č. 9/2001 a 24/2001, č.l. 130 súdneho spisu, strany 36-47 znaleckého posudku). Týmto je možné vyvodiť, že odvolacia námietka žalovanej o nejednoznačnosti označenia hnuteľných vecí nemôže obstať, a to aj s dôrazom na skutočnosť, že predmetné veci boli ponechané v nájme úpadcu, aby pokračovala výroba, pričom aj žalovaná s takýmto postupom po vyhlásení konkurzu na úpadcu vyjadrila súhlas, o čom svedčí zápis z 25. apríla 2001 medzi žalobcom, ako odovzdávajúcim a žalovanou, ako preberajúcou, o odovzdaní vecí. K týmto zisteniam napokon dospel aj odvolací súd vo svojom skoršom odvolacom konaní, kedy v kasačnom rozhodnutí z 29. septembra 2016 poukázal na existenciu týchto skutočností, ktoré nasvedčujú tomu, že totožnosť vecí, vylúčenia ktorých sa žalobca v tomto konaní domáha, bola žalovanej známa v priebehu celého konania.

66. Zároveň odvolací súd dodáva, že žaloba o vylúčenie môže byť úspešná len vtedy, keď tretia osoba žiada vylúčenie takého majetku, ktorý je zapísaný v súpise (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2017 sp. zn. 4Obdo/6/2017, ZSP 53/2018). V mnohých prípadoch sú zápisy nepresné a jednotlivé časti majetku (najmä hnuteľné veci) sú zameniteľné. V týchto prípadoch je potrebné v priebehu konania identifikovať majetok, ktorého vylúčenie je predmetom sporu, čo v prejednávanej spore nastalo s tým, že nepresnosť zápisu v súpise, ktorý môže spôsobiť správca alebo môže mať pôvod v nepresnej (neúplnej) evidencii, či inej v inej skutočnosti, nemôže byť na ujmu tretej osoby.

67. Odvolací súd zároveň z obsahu spisu zisťuje, že v danom prípade žalovaná popierala totožnosť hnuteľných vecí pojatých do súpisu majetku úpadcu s hnuteľnými vecami, ktorých určenia vlastníckeho práva na základe predložených listinných dôkazov a nadobúdacieho titulu sa žalobca domáhal. Žalovaná však dostatočne a presvedčivo nešpecifikovala, v čom konkrétne totožnosť týchto hnuteľných vecí namieta; označenie ktorých hnuteľných vecí, ktorých sa žalobca domáha, s predloženým súpisom nesúhlasí; neuvádzala okolnosti, že by sa konkrétne veci v súpise nenachádzali; prípadne by sa v ňom nachádzalo viac rovnakých a ľahko zameniteľných vecí, pričom by nebolo zrejmé, o ktorú vec z viacerých vecí rovnakého druhu ide. S ohľadom na uvedené, ani odvolacej námietke žalovanej spočívajúcej v nedostatočnom identifikovaní hnuteľných vecí určených na vylúčenie, nie je možné pripísať procesnú úspešnosť, a to ani s akcentom na vyjadrenie žalovanej zo 20. septembra 2021 (zápisnica na č.l. 756-757 spisu) ohľadom odpredaja, resp. speňaženia hnuteľných vecí, vydania ktorých sa žalobca v tomto konaní domáha (viď zápisnica o pojednávaní z 20. septembra 2021, č.l. 756 spisu; opatrenie Krajského súdu v Košiciach z 24. júla 2003 č. k. 6K/56/01-192, č.l. 758; zápisnica o schôdzi konkurzných veriteľov z novembra, júna 2001, č.l. 759 spisu; súbor hnuteľných vecí špecifikovaný ako B. Stroje, prístroje, dopr. prostriedky v zmysle prílohy č. 2 súpisu konkurznej podstaty).

68. K odvolacej námietke spočívajúcej v údajne nesprávnom postupe súdu pri zmene žalobného návrhu z vydania vecí na zaplatenie ich peňažnej náhrady (a s tým spojeného premlčania žalovaného nároku) odvolací súd opakovane uvádza, že sa nestotožnil s názorom/námietkou odvolateľky, že civilné sporové konanie o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty (tu podľa úpravy ZKV) má charakter konania o určovacej žalobe. Najvyšší súd sa už v minulosti vyjadril (ako súd dovolací, napr. rozsudok zo 16. februára 2021 sp. zn. 5Obdo/24/2020), že vylučovaciu žalobu je treba odlišovať od žaloby na určenie

vlastníckeho práva. Pritom odkázal aj na zhodné závery ústavného súdu (uznesenie Ústavného súdu SR z 3. júla 2019 sp. zn. II. ÚS 193/2019), podľa ktorého vylučovaciu žalobu je treba odlišovať od žaloby na určenie vlastníckeho práva. Zapísanie určitého majetku do súpisu konkurznej podstaty umožňuje správcovi nakladať s takýmto majetkom podliehajúcim konkurzu a následne ho speňažovať. Právnym prostriedkom ochrany inej osoby (spravidla vlastníka) proti neoprávnenému zahrnutiu takéhoto majetku do súpisu konkurznej podstaty je práve vylučovacia (excindačná) žaloba. Uvedenému svedčí aj záver, že rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by mala sama o sebe za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriacej do konkurznej podstaty.

69. Vzhľadom na uvedené je možné ustáliť, že civilné sporové konanie o vylúčenie veci z konkurznej podstaty nemá charakter konania o určovacej žalobe, kedy aj v zmysle ustálenej súdnej praxe sa vylučovacou žalobou možno domáhať aj vylúčenia náhradného peňažného plnenia (finančného ekvivalentu) získaného správcom konkurznej podstaty za speňažený majetok z konkurznej podstaty za predpokladu, že ide o peňažné plnenie získané speňažením majetku zapísaného do konkurznej podstaty (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2017 sp. zn. 4Obdo/6/2017, ZSP 53/2018). V danom prípade v priebehu konkurzu došlo k speňaženiu hnuťelných vecí zapísaných do konkurznej podstaty, a to aj napriek tomu, že tieto hnuťelné veci zahrnuté do konkurznej podstaty sú predmetom vylučovacej žaloby, z ktorého dôvodu bol postup správkyne konkurznej podstaty nesprávny. Až na základe vykonaného dokazovania, ktorým sa zistilo speňaženie sporných hnuťelností, doručil konajúcemu súdu žalobca návrh na zmenu žaloby. Hoci žalobca svoj návrh označil ako „zmena žaloby“, z jeho obsahu je zrejmé, že sa ním domáha vydania hnuťelných vecí v ich relutárnej, t.j. peňažnej forme, keďže došlo k speňaženiu hnuťelných vecí. Také vymedzenie, ktorým dochádza k vylúčeniu náhradného peňažného plnenia z konkurznej podstaty za veci speňažené v rámci konkurzu, nie je uplatnením iného práva, nového nároku (ako správne podotkol aj súd prvej inštancie). Z uvedeného dôvodu o takejto zmene nemusel konkurzný súd rozhodovať osobitným uznesením, a ak tak aj urobil, bol to nadbytočný procesný úkon, ktorý však nemá za následok porušenie procesných práv odvolateľky a nemá dopad ani na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z rovnakého dôvodu nie je preto dôvodná ani tá odvolacia námietka, ktorou žalovaná poukázala na premĺčanie žalobcom uplatneného nároku v jeho peňažnom vyjadrení.

70. Je nutné zároveň zdôrazniť, že je právne nesprávne stotožňovať konanie o vylúčenie veci v jej relutárnej peňažnej náhrade v rámci konkurzného konania s konaním o určovacej žalobe, resp. s konaním o nároku na náhradu škody a spájať tak dva diametrálne odlišné právne inštitúty v jedno s odkazom na uplynutie subjektívnej aj objektívnej premĺčacej lehoty v zmysle ustanovení § 106 ods. 1 a 2 OZ, nakoľko v danom prípade nejde o vindikačnú žalobu, ktorá by zmenou návrhu na vydanie peňažného ekvivalentu nadobúdala charakter obligáčnoprávny (z titulu náhrady škody či bezdôvodného obohatenia a pod.), a to so všetkými z toho vyplývajúcimi následkami (premĺčanie nároku a pod.). To všetko aj s dôrazom na vyjadrenie žalovanej z 20. septembra 2021, kedy po 18. rokoch trvania súdneho sporu uviedla, a to opakovanne, že hnuťelné veci, ktoré sú predmetom sporu boli odpredané v rámci konkurzného konania pod dohľadom veriteľského výboru a so súhlasom súdu (viď zápisnica o pojednávaní zo 20. septembra 2021, č.l. 756 spisu; opatrenie Krajského súdu v Košiciach z 24. júla 2003 č. k. 6K/56/01-192, č.l. 758; zápisnica o schôdzi konkurzných veriteľov z novembra a júna 2001, č.l. 759 spisu; súbor hnuťelných vecí špecifikovaný ako B. Stroje, prístroje, dopr. prostriedky v zmysle prílohy č. 2 súpisu konkurznej podstaty), čím obranu žalovanej skutočne nemožno vyhodnotiť inak, ako tomu urobil súd prvej inštancie, a to s označením jej vyjadrení za účelové a rozporné v priebehu celého konania.

71. Napokon ani odvolateľkou namietnutá nezrozumiteľnosť napadnutého výroku nebola v prieskumnom odvolacom konaní vzhľadnutá za dôvodnú, pretože z výroku napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že krajský súd zaviazal žalovanú na zaplatenie žalobcovi 36 179,26 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku, kedy druhým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Je zrejmé, že týmto zamietajúcim výrokom krajský súd zamietol vylúčenie zvyšku istiny náhradného peňažného plnenia z konkurznej podstaty, ktorá bola uplatnená v celkovej sume vo výške 72 358,53 eura, čím sa vzhľadom na zistenia súdu tento výrok stal primárnym v súdenom konaní, kedy požiadavka na vydanie aj

samostatného výroku o zamietnutí nároku na vydanie veci, nemá zákonnú oporu, a to aj vzhľadom na závery odvolacieho súdu uvedené vyššie.

72. Na margo odvolaním namietnutého nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s poukazom na zákonné ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania uvádza, že napadnutý rozsudok i z hľadiska odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou správne aplikovanou a interpretovanou súdom prvej inštancie na zistený skutkový stav tak, ako vyplynul z dokazovania dostatočne vykonaného pre možnosť rozhodnutia vo veci samej. V napadnutom rozsudku pritom súd prvej inštancie poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky týkajúce sa prejednávanej veci, nastolené sporovými stranami v konaní, preto nebol priestor pre prijatie iného záveru v rámci odvolacieho konania, limitovaného rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej, než ktoré vyústili do rozhodnutia o potvrdení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správneho rozhodnutia.

73. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalovanou odvolací súd konštatuje, že krajský súd zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré považuje za vecne správne, odkazuje na jeho dôvody uvedené súdom prvej inštancie, a to v plnom rozsahu.

74. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že konajúci súd je povinný svoje rozhodnutie odôvodniť presvedčivo a zrozumiteľne, kedy sa nemusí zamerať na všetky dôkazy vykonané v priebehu konania, ale len na tie, ktoré sú pre výrok rozhodnutia podstatné a kľúčové, kedy odvolateľkou namietnutá absencia uvedenia súdom nariadeného znaleckého posudku v zmysle uznesenia konajúceho súdu zo 18. mája 2017 č. k. 17Cb/648/2001-268, a to v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nemá žiadny dopad na podstatné a kľúčové zistenia konajúceho súdu. Ide o jeden z dôkazov, ktorý súd v rámci dlhé roky trvajúceho sporu vykonal a samotná skutočnosť, že tento dôkaz súd nepremietol aj do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia neznamena, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu trpí vadou nepreskúmateľnosti a nedostatočnosti s tým, že jedine súd vyhodnocuje rozhodujúce skutkové zistenia v zmysle svojej úvahy, kedy za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že konajúci súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013), prípadne nevyhodnotil dôkazy v duchu presvedčenia žalovanej, ktoré táto považovala za relevantné pre úplné zistenie skutkového stavu s na to nadväzujúcim právnym posúdením.

75. Vzhľadom na závery prijaté a vysvetlené v tomto rozhodnutí, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, potvrdil. Naplnenie odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) CSP uplatnených žalovanou odvolací súd nezistil.

76. V odvolacom konaní bol úspešnou stranou žalobca, ktorému vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 CSP).

77. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom

rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).